మళ్ళీ కలుద్దాం!

"హలో, రఘునాథరావుగారూ! బాపున్నారా?" అంటూ ఆప్యాయంగా పలకరించి, నేను ఆశ్చర్యంలోంచి తేరుకోనే లోగానే నా కుడిచెయ్యి అందుకొని నొక్కాడు.

నా మొహానికి పూసుకొన్న చిరునవ్వులో అతనికి—నేనతన్ని గుర్తుపట్టలేకపోయానని తెలిపే భావమేదో కనబడుతుంటుంది.

"మీరు రఘునాథరావుగారు కాదా! మీది గుంటూరుజిల్లా పర్చూరు కదా?" అన్నాడతను జోరుగా "సారీ—" అని చెయ్యొదిలేశాడు, అంతలోనే.

"ఔనౌను. నేను రఘునాథరావుని. నేను మిమ్మల్ని గుర్తుపట్టలేకపోయినాను."

"నేను జగన్నాథాన్ని సార్. బాపట్ల తాలూకాఫీసులో మీ దగ్గర పనిచేసేవాణ్ణి."

"అబ్బో! ఎప్పటిమాట! పదహారేళ్ళ క్రితం-

"ఇప్పుడేం చేస్తున్నారు?" అన్నాను.

"వాల్తేర్లో ప్రొఫెసర్గా వున్నాను సర్ -డిపార్టుమెంటు?"

"నేను మిమ్మల్ని గుర్తుపట్టలేకపోయినాను. క్షమించండి!"

"గుర్తుపట్టలేకపోడంలోవింతేంలేదుగాని" నాకన్నా క్షమాభిక్షకుడిగా మారాడతను— "మీరు నన్ను మీరూ అనడం; క్షమించండీ అనడం నాకేదో యిబ్బందిగా వుంది సార్. ఎంచక్కా ఏమోయ్ జగన్నాథం అనేవారు. ఆ ఆప్యాయత మరి రాదా సార్?"

అప్పుడైతే అనేవాణ్ణేమో.

అయితే అందులో అతనంటున్న ఆప్యాయతేం లేదు.

నేనూ అతని వయసువాణ్ణే. సరాసరి డిప్యూటీ తహసీల్దార్గా చేరినవాణ్ణి. అతను కొత్తగా కాలేజీమెట్లు దిగి ఎల్.డీ.సీ.గా చేరినవాడు. ఆ అనుబంధంలో మీరూ మీరూ అంటూ కూచుంటే పన్లు జరగవు....

"హైదరాబాదెడుతున్నారా సార్?"

అవును.

ఇంకో నాలుగురోజుల తరువాత గవర్నరు వాల్తేరు వస్తారు. వారి క్యాంపులో కొన్ని ముఖ్యమైన పరిశీలనలు జరుగుతాయి. అయితే ఏదో మామూలు విజిట్లాగా, సైట్సీయింగ్ ప్రోగ్రాంలాగా కనబడాలని గవర్నర్గారి ఉద్దేశం. కాగితాలమీద అలాగే సూచించేరు. కాని అసలు పరిశీలన జరగవలసిన విషయాలు కలెక్టర్గారికీ డి.ఐ.జి.గారికీ, కొంతమంది ముఖ్యులకు స్వయంగా చెప్పవలసినవి వున్నాయి. నివేదించవలసిన కొన్ని రహస్య విషయాలున్నాయి. అందించవలసిన కొన్ని డాక్యుమెంట్లున్నాయి. ఆ కారణంచేత హోం మినిస్ట్రీ సెక్రటరీగారి అనుమతిని ప్రత్యేకంగా వచ్చాన్నేను. ఫస్టుక్లాస్ కంపార్టుమెంట్లో 'కుపే" వుంది నా పేరిట.

"ఔను. మీరో?"

"నేనూ హైదరాబాదేనండి. ఫస్టుక్లాస్ టికెట్ తీసుకున్నాను. ఎకామడేషన్ లేదన్నారు. టి.సి.గారితో చెప్పించాను. ఈ కంపార్టుమెంట్లోనే ఇస్తానన్నారు. ఇంకా కన్ఫర్మ్ చైలేదు."

"ఐ.సీ!' అన్నాను, నా సహజ నిర్వికార ధోరణిలో.

ఒక రైల్వే అధికారి వచ్చి ఇంతకుముందే నాతో మాట్లాడాడు. ఈ కుపేలో బెర్తు అతనికివ్వడానికి నా అనుమతి అడిగాడు. ఇచ్చాను. "ప్రొఫెసర్ జగన్నాథం" అంటే యెవరో అనుకున్నాను. ఇతనే నన్నమాట.

"లోపలికి పోదాం పదండి!" అన్నాను.

నన్ను సాగబెట్టడానికొచ్చిన వాళ్ళంతా ఇతను పలకరించడానికి ముందే వెళ్ళిపోయారు. 'ఇక్కడే హేంగ్ అవొద్దు. నాకు పబ్లిసిటీ నచ్చదు!" అని నిష్కర్షగా కసిరేశాను వాళ్ళని. నేనొచ్చిన పని పరమ రహస్యం. నా ఉనికిని, మూవ్మెంట్సును ఎవరో గమనించడం నాకిష్టం వుండదు.

* * *

జగన్నాథం—

"చురుకైన వాడే" అని ఆర్. డి. ఓ. ఆఫీసు హెడ్ గుమాస్తా చెప్పాడు.

మొదట అక్కడ అపాయింటయ్యాడు జగన్నాథం. అక్కడ చేరిన నాలుగు నెలలకి తాలూకాఫీసులో వేశారతన్ని.

ఎంత చురుకైనవాడో అతనొచ్చిన వారం రోజుల్లోగా తెలిసిపోయింది .... తివిరి ఇసుమున 'తైలంబు' తీసేసేవాడు.

అది నాకు నచ్చలేదు. ఇలాంటి వాళ్ళ ద్వారానే ప్రభుత్వ ఆఫీసులకు చెడ్డపేరు వచ్చేది.

అతని పద్ధతంతా విలక్షణంగా వుండేది. ప్రాణంపోయినా కాగితం ఆలస్యం చేసేవాడు కాదు. అతనికి లాభించే కాగితం అయితే మరీనూ.

పార్టీలయితే వాళ్ళ యిళ్ళకే వెళ్ళిపోయేవాడు. తిమ్మిని బ్రహ్మిని, బ్రహ్మిని తిమ్మిని చేసి, తావుల కొద్దీ నోటుఫైల్సు రాసేసేవాడు. అరడజను స్టాక్ఫైల్సులో యిరవై ఫ్లాగులుపెట్టి ఫైలు పకడ్బందీగా తయారు చేసేసేవాడు. ఒకటి కాదు! సీట్లోకొచ్చిన ప్రతీకాగితానికీ అలాగే. ఎప్పుడు రాసేవాడో మరి.

పార్టీలు అడిగిన వరాలు యిచ్చితీరవలసిందేనని తేల్చేవాడు. ఎవరికీ చదివే వోపిక లేక, వరాసగా చిన్నసంతకాలు పడిపోయి ఆర్డర్సుగా రూపొందేవి అతని "నోట్లు". అతను లాభం పొందేవాడని తెలిసిపోతూనే వుండేది. కాని అతను బిల్డప్ చేసిన ఫైలులో?

నాకు తెలిసేది: తప్పుడు ఆర్డర్సు వేస్తున్నానని. వేయిస్తున్నావని అతనికి తప్పక లాభిస్తోందని. కాని ఏంచేస్తాను? పని తొందర. ఒకవేళ ఏదైనా కుంటిక్వెరీ వేసి రిటర్న్ చేసినా అస్త్రశాస్త్రాలతో తయారై ప్రిసిడెంట్సు, జి. ఓలూ కోట్చేసేసి క్వెరీ వేసిన అరగంటలో ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసేసేవాడు.

ఒకఫైల్లో—నేనేకాక పై అధికార్లు కూడా ఇరుక్కున్నాం; తప్పుడు ఆర్డర్స్ వేసేసి. ఆర్డర్సుపడ్డ పదిరోజులకి గవర్నమెంట్నించి గూటింపు వొచ్చేసింది—మీకెవరికైనా మతులున్నాయా అంటూనూ.

కలెక్టర్గారు నన్ను పిల్చి అడిగారు. ఒక రాత్రంతా కూర్చుని, ఫైలు, రూల్సు, మేన్యువల్సు, కోడ్సు, బి.పి.లు; జి.ఓ.లు;

భమిడిపాటి రామగోపాలం

క్షుణ్ణంగా చదివి—జగన్నాధ౦ నోటు ఆధారంగా మేమంతా తప్పు చే మని తెలుసుకున్నాను. కాగితం మీద పెట్టకుండా వల్లగా కలెక్టర్‌గారి దగ్గిరికెళ్ళి విన్న ంచుకున్నాను.

"అతన్నో కంట కనిపె ండి మరి?" అన్నారు కలెక్టరుగారు.

ఈ ఫైలు ఆధారంగా ఆ కనిమీద చర్య తీసుకోవద్దని; సరికొ త్త కేసు ఏ కో చూసుకొని

దాంట్లో అతవి భరతం ప ్మని ఆయన వుద్దేశం. సుళువుగానే గ్రహి ాను.

వారంరోజులు తిరక్కుండ మరో కేసులో దొరికాడు జగన్నాధం.

ఇప్పట్లా అప్పుడు ఎ.సి. .లు అవీలేవు. ఛార్జి మెమో చాలు; ఉద్వాస చెప్పడానికి. అందులోనూ—గట్టిగా ఏడా సర్వీసులేని ఎల్.డి.సి!

జ న్నాధాన్ని డిస్మిస్ చేయించడానికి పెద్ద శ్రమ అక్కర్లేకపోయింది. అంతముక్కూ కూడా గట్టిగా తుమ్మేసరికి వూడిపడిపోయింది.

* * *

"మంచికో చెడ్డకో జరిగింది సార్ అది. ఆ ఆ ు నెలల్లోను ఐదువేలకి పైగా సంపాదించు న్నాను. అది పెట్టుబడిగా, యూనివర్శిటీలో ఎమ్.ఎ. చదివాను, రెండేళ్లు. వెంటనే ఉద్యోగం ఒచ్చింది; ఓ కాలేజీలో లెక్చరర గా మళ్ళీ రెండేళ్లు కష్టపడి రీసెర్చిచేసి డాక్టరే తెచ్చుకునేసరికి యూనివర్శిటీలోనే లెక్చరర్ వుద్యోగం దొరికింది. ఒక వి.సి.గారు నన్ను స్టేట్స్ పంపారు. ఇంకో వి.సి.గారు వెస్ట్ జర్మనీ పంపారు. ఐదేళ్ళలో అక్కడే రీడ రయ్యాను; ఫారిన్ డిప్లొమా సహాయంతో... పన్నెండేళ్ళలో ప్రొఫెసరే అయ్యాను. ఫారిన్

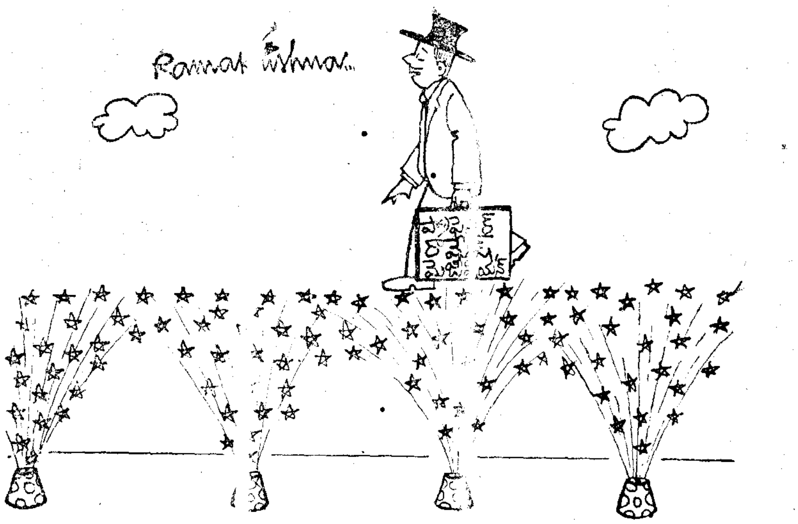

ఎక్స్ఛేంజ్‌తో వైజాగ్‌లో మం ిచోట ఇంటి స్థలం సంపాదించేను, ఇల్లూ క ట్టేను. ఇద్దరు అబ్బాయిలు; ఒకమ్మాయి పుట్ట రు. అందరూ ఇంగ్లీషు మీడియమ్‌లో చదుక కుంటున్నారు. ఒక ఫియట్ కారుంది. దేశం అంతటా అభిమానులున్నారు. ఇదంతా మీ చలవే సార్. అప్పుడు మీరు పట్టుబట్టి న్ను డిస్మిస్ చేయించకుండా వొదిలేసి, వా పాపాన వాడే పోయాడులే అని వొదిలేసుం ే — ఈ ప్రగతి ఏదీ లేనేలేదు! ఎక్కడో తాలు కాఫీసులోనో, కలెక్టరాఫీసులోనో — యూ సీగా — మహా ఐతే డిప్యూటీ తాసిల్దార్‌గా ాట్ అవుతూ వుండేవాణ్ణనుకొం ంటా న !" అన్నాడు జగన్నాథం.

తుని స్టేషన్ కాబోలు, వ స్తోంది.

నేను చాలా సిగ్గుపడ్డాను.

ఆనాడు నేను చేసింది రైటే.

అతను ముందుకు వెళ్ళం ే రైటే.

కాని — ఒక మనిషిని — సంప్రదాయం, ప్రజల బలహీనతా ఆధారంగా; లంచాలు పుచ్చుకుంటున్నాడని "డిస్మి " చేయించడం తప్పేమోనని తొలిసారిగా ఁనిపించింది.

అతనిలో ఆ పట్టుదలా కార్యదీక్ష లేక పోయుంటే — ?

గవర్నమెంట్‌లో పనికి ాలేదని ఏ చిల్లర వ్యాపారమో చేసేవాడేమో!

"పన్నుల నిర్ణయం — పజల బాధ్యత-" అనే విషయంమీద నాటి ది పపత్రికలో ప్రచురణ అయిన తన వ్యాసం ఒకటి చూపించాడు. అలవోకగా చెప్పినట్టుగా వుంది. కాని సాధికారికంగా చెప్పాడు. ఆ నేర్పుచూసి ఆశ్చర్య పోయాను.

"ీ భోజనం మాటేమిటి సార్?"

నేనేం మాట్లాడలేదు; పేపర్లో మరో ఐటం ఏదో ూస్తున్న నెపంమీద.

"ామర్లకోట వచ్చేస్తోంది సార్. మీ భోజనం మాటేమిటో?" అన్నాడతను మళ్ళీ.

"ాకు రాజమండ్రిలో భోజనం ఒస్తుంది" అన్నాను, తప్పించుకోలేక.

"అలా అయితే నేనిక్కడ-అదే, సామర్లకోట ో — తినెయ్యనా, సార్?.... అంటే మరే లేదనుకోండి — రామారావు వస్తానన్నాడు; సామర్లకోట స్టేషన్‌దగ్గిర ఈ బండి ఆగేవేళకి — వాడొస్తే ఏదో ద్రవపదార్థం తెస్తాడు. రాజమండ్రిలో దిగిపోతాడు."

నేను సీరియస్‌గా చూశాను.

"మీ కభ్యంతరమైతే వాణ్ణి రైల్లోకి రానివ్వను సార్. పది నిమిషాలపాటు బండి ఇక్కడ ఆగుతుంది కనక ప్లాట్‌ఫారంమీదనే అవగొట్టేస్తాం."

"అతనెవరు?"

"రైల్వేలో పని."

"ఓ.కే. రమ్మనండి" అన్నాను.

ఆ మాట విని అతను కిటికీలోంచి తల బైటికి పెట్టాడు వీలయినంతవరకు. అప్పటికి ప్లాట్‌ఫారం సమీపిస్తోంది. రామారావు ఇతని కోసం తీక్షణంగా చూస్తున్నట్టున్నాడు. ఇతన్ని గమనించి, పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. సరాసరి లోపలికొచ్చేసి; "గుడ్మార్నింగ్ సార్! నేను రామారావుని!....ఏరా వెధవా; పరిచయం చెయ్యవేంరా?" అన్నాడు; మా యిద్దరితోటీ.

"మావాడు కొంచెం రఫ్‌గా మాట్లాడుతాడు సార్. మీకేమాత్రం యిబ్బందైనా చెప్పండి. దింపేస్తాను!" అన్నాడు జగన్నాథం, రామారావుకి జోక్‌గా, నాకు సిన్సియర్‌గా వినిపించే ధోరణి అంది పుచ్చుకొని.

"నా బెటాల్!" అని — చదువుతున్న పేపరు పూర్తిగా విప్పి; వాళ్ళేం చేస్తున్నారో చూడ్డం మానుకున్నాను.

ప్లాస్టిక్ బుట్టలో సీసాలు, గ్లాసులు పొట్లాలు —

రాజమండ్రి వచ్చేలోగా అన్నీ ఖాళీ మధ్యలో రెండుమూడుసార్లు నాకూ "ఆఫర్" చెయ్యడం — నేను వద్దని ఖచ్చితంగా చెప్పడం —

రాజమండ్రిలో నేను భోజనానికి దిగి పోయాను. నా భోజనం అయ్యాక, నేను కంపార్టుమెంట్‌లో కొచ్చేక, బండి కదిలింది.

అప్పటికి రామారావు లేడు అక్కడ. జగన్నాథం పడుకుని వున్నాడు.

నేను "కుపే" తలుపు తెరవగానే "గుడ్ నైట్ సార్" అంటూ అటు తిరిగాడు.

* * *

విజయవాడలో మెలకువ వచ్చిందతనికి. నాకసలు నిద్దరే రాలేదు —

బాపట్ల తాలూకా ఆఫీసు.... రొంపేరు ప్రాజెక్టు — పేదలకి పొలాలూ స్థలాలూ పంచి పెట్టడం — ఆ కుంభకోణం — జగన్నాథం నోట్‌ఫైల్సు — కలెక్టర్‌గారి ఎన్క్వయిరీలు - ఇతని డిస్మిసల్ — ఏవేవో జ్ఞాపకాలు; అన్నీ వివరాలతో సహా.

ఆ సందట్లో మరికొన్ని వ్యక్తిగత జీవిత జ్ఞాపకాలు —

విజయవాడ దాటినా నిద్ర రాదేమో అని పించింది....

ప్రొఫెసర్ జగన్నాథం —

రామారావు-రాత్రి ఎనిమిదిన్నరకి గుడ్ మార్నింగ్ అనగలిగిన రైల్వే వుద్యోగి — టిక్కెట్టు, పర్మిట్టూ ఏమీ లేకుండా సామర్ల కోటనుంచి రాజమండ్రివరకు ఫస్టుక్లాసు ప్రయాణం —

మందూ, మాంసం —

అసహ్యం వేసింది.... జుగుప్స కలి

బాత్‌రూమ్‌లో వున్నాడుగాని —

ఆ క్షణం అతను ఎదుర గా వుంటే చాచి లెంపకాయ కొట్టాలని అనిపి చేదే—

ఆ బెర్త్‌వేపు చూడ్డాని అసహ్యంగా వుంది.

కోటూ బూటూ టైతూ శాండల్సూ— అట్టహాసంగానే వున్నాడు. రే హైద్రాబాద్‌లో ఏదో సెమినార్‌ట; "పేపరు చదువుతాట్ట!

బాగానే ప్రిపేరయి వచ్చి ట్టున్నాడు.

అతని వైదుష్యంచూసి ఆనందించాలా, కృషిచూసి మెచ్చుకోవాలా, లిపితనం చూసి చిరాకుపడాలా తేల్చుకోలేకవి తున్నాను. అతని వేపు; "కుపే"లో ఆ భాగం పు చూశా నొక సారి, అప్రయత్నంగా; తీక్ష ంగా.

అక్కడ వేలాడదీసిన కో టు పాకెట్లోంచి ఏదో విజిటింగ్ కార్డ్ ంటిది తొంగి చూస్తోంది.

ఆ క్షణం—

వీడు చెప్పేవన్నీ నిజమేనా—అసలు వీడు ప్రొఫెసర్ జగన్నాధమేనా—అని నా వృత్తి సహజమైన అనుమానం లెత్తి చూసింది, మరుక్షణం లేచి, లైటార్పి కార్డు తీశాను. అతను లేవటరీలోంచి వచ్చి తన పక్కమీన పడుకొన్నాడు.

నేను ఒక మూలుగు ము గ్గి, లేచి వచ్చి; బండి దిగి—లైటు దగ్గిర దువుకున్నాను, ఆ విజిటింగ్ కార్డుని.

అంతే.

నా అడుగులు రైల్వే పో సు ఆఫీసువేపు పడ్డాయి.

"ఎవరు కావాలి సర్?" డ్యూటీలోవున్న రక్షక్ అడిగాడు.

నా ఫొటో పాస్ చూపిం ను.

శెల్యూట్ చేశాడు. "దైవేండి, సార్!"

జగన్నాధం జేబులో దొ కిన విజిటింగ్ కార్డు నా చేతుల్లో వుంది. తిన్నగా ఫోన్‌దగ్గిర కెళ్లాను. కంట్రోల్ రూమ్ ఫోన్‌చేసి— "అర్జంటుగా హైదరాబాదుకి మెసేజ్ యివ్వండి!" అంటూ వివరా చెప్పాను.

"తమరెవరు సార్?" అ ంది అట్నుంచి గొంతు.

"బాస్టర్డ్! ఎవరో చెప్తే ంతకథ వింటా వన్న మాట!" అని అరిచాన .

"ఎక్స్‌క్యూజ్‌మి సార్. దుగో డియస్పి గారొచ్చారుసార్. వారితో మ ట్లాడండిసార్" అని వణికిండా కంఠం.

"రమ్మను!"

"హలో—"

"నేను రఘునాధరావుని; స్పెషల్ శెక్రె టరీ—హోం! అక్కడ డ్యూటీలో వున్న కాన్‌స్టేబుల్‌కి వివరాలు చెప్పాను. మెసేజ్ తక్షణం హైదరాబాదుకి చేరవెయ్యండి!" అని ఫోన్ పెట్టేశాను.

* * *

"అర్హతలుగాని, అనుభవంగాని (రెండూ గాని) వున్న అభ్యర్థులకు చక్కని సువర్ణావ కాశం! మీరు ఇరాక్, ఇరాన్, దుబాయ్— లలో ఎక్కడికైనా ఉద్యోగరీత్యా వెళ్లాలని అనుకొంటున్నారా? నెలకు ఐదువేలు అంతకు మించిన జీతం సంపాదించుకోవాలని కోరు కుంటున్నారా? అయితే వెంటనే; పాస్‌పోర్టు మొదలైన డాక్యుమెంట్ల సేకరణలో ఖర్చుల నిమిత్తం నూరు రూపాయలతో దరఖాస్తు చెయ్యండి—ప్రొఫెసర్ లోకనాధం-సువర్ణా ఏజన్సీస్ — 31-13-31; మహారాణిపేట; విశాఖపట్నం" అని—ఆరు నెలల క్రిందట పేపర్లో ప్రకటన పడ్డాది.

మా రెండో అబ్బాయి; ఎల్. ఎం. ఇ. పాసై; అన్నిటికీ పెట్టినట్టే దీనికీ పెట్టాడు, 'దరఖాస్తు.' నూరు రూపాయలూ కట్టాడు. వాడి స్నేహితులు ఒకరిద్దరితో కట్టించాడు కూడాను.

కొన్నాళ్ళయ్యాక ఉత్తరం రాశాడు; మా సంగతి ఏమయిందంటూనూ.

జవాబు లేదు—

మళ్ళీ రాసేడు—

ఊఁ హూఁ.

నాలుగునెలల కిందట అశోకన్ విశాఖ పట్నానికి బదిలీ అయినప్పుడు "ఇదేదో మా అబ్బాయిప్రయివేట్ కంప్లెయింట్....కొంచెం చూడు—" అని ఫోన్లో చెప్పాను.

అతను వైజాగ్‌లో జాయినైన వారం రోజుల్లో వొచ్చింది వుత్తరం: "అదేదో బోగస్ కంపెనీ సార్. మహారాణిపేట అం తిరిగినా ఆ హౌస్ నంబరే లేదు. అ రింగే తప్పు. అయితే పెద్దపెద్ద అంకెలు అదే నంబరును వేసి, సువర్ణా ఏజెన్సీస్ బోర్డు పెట్టిన ఇల్లు కనుక్కున్నాను. ఇప్పు ఆ బోర్డూలేదు; ఆ కంపెనీలేదు. వాళ్లకి బ్యాంక్‌లో ఆ పేరిట అకౌంట్ వుండే బ్యాంక్‌లో వెరిఫై చేశాను. కరెంట్ అకౌం ప్రొఫెసర్ లోకనాధం మేనేజింగ్ డైరెక్ట ఆపరేట్ చేశాడు. ముప్పయ్యేనిమిది వే డిపాజిట్ చేరింది. అంతా విత్‌డ్రా అకౌంట్ క్లోజ్ చేశారు."

* * *

సికింద్రాబాదు వచ్చేవరకు అలా మేలు కూర్చున్నాను. ఎందుకంటే;

విజయవాడలో నేను ఫోన్ చేసి రాగా "నా కోటుజేబులో ఒక విజిటింగ్ కా డాలి, ఇక్కడెక్కడైనా పడిపోయింది అంటూ అడిగాడు; వెతికాడు; జగన్నాధ.

సికింద్రాబాదులో నేను దిగిపోవాలి.

సికింద్రాబాదు స్టేషన్ దాటితే హైదరాబాదు స్టేషన్లో అతనికోసం మా వచ్చేస్తారు. మెసేజ్‌లో కంపార్టుమెం నెంబరు ఇచ్చాను.

బండి కదలబోతూవుండగా అతన్ని రించాను "జగన్నాధం!"

మూలిగాడు. కదల్లేదు.

"మిస్టర్ లోకనాధం!" గర్జించాను.

"ఎస్‌సార్" అంటూ లేచాడు. " దిగిపోతున్నారా?....చాలా కాలం తర్వా కలిశాము. ఎంతో సంతోషంగా వుంది మళ్ళీ కలుద్దాం!" అని చెయ్యి జాపాడు.

"అవును. ఈమాటు కొంచెం త్వరలో కలుద్దాం!" అన్నాను; నా బ్రీఫ్‌కేస్‌తో దిగిపోతూ. **